

Üvölt minden, mégis csend van, tenger alatti csend. Ég minden, ha lövök. Vér van ilyenkor a fülben, eltöm, mint a lucskos tampon, eltömi az úrt. Belőlem is csorog a vér, a fekete üregből, ami vagyok. Élni, élni. Mintha az ismétléstől lenne igaz.

Nem igaz semmi. A semmi nem igaz. Az igaz csak, amikor rám fogják a fegyvert, és akarom. Amikor belém dugják a fegyvert, mert azt akarom, amikor torkomig ér, hátulról végig a gerincemen, fel a szemüregemig, elolvad a méhem, mert átdőf rajta, szétrobbannak a beleim. Kijön a fejem tetején, kiloccsan, mint az agy, kiló, mint a gránát, megint, megint, megint.

Áll a katona, mozog mögöttem, mit tudom én, ki az, csak fasza legyen, süljön el bennem, égessen ki, töltsön be, semmisítsen meg. Hátulról, mindig csak hátulról, állat vagyok, semmi vagyok, csak általa élek, nem kell kérdeznem, félnem, várnom, nem kell hinnem, csak lennem. Övé a bosszú. Eszköz vagyok, hát legyenek csak eszköz. Tarkólövés.

Kisüvít belőlem az úr. Ordít ki a számból, üvölt elő a gerincemből, sistereg ki a földet kaparó körmeim alól, sistereg, mint az égő tank, fáj, mint a láng a tüdőben, jó, mint lélegzetet venni egy halott felett, mi lobog át rajtam, miért? Nem kérdezem, hagyom.

Vörös István

BETEG ÁG ELÉGETÉSE, MIELŐTT A HIDEGFRONT IDEÉR

Levágott, száraz gesztenyefaág.
Amikor a gallyait darabolom, hevesen süt a nap.
Amikor a tűzrakóhoz hordom az ágakat, beborul.
Amikor meggyújtom a tüzet, csöpörészni kezd,
de a száraz levelek továbbadják
lelkeseződésüket a vékonyabb ágaknak,
és végül a rönk is dörmögve izzani kezd.
Neki kell vetkőzzek, közben az eső eláll.
Egy óvatlan pillanatban a tűz leégeti
a szemöldököm, összesen fölfelé kunkorodik
a szempillám is. A kézfejemen hamu,
szórszálak helyett. Ősszel ötven leszek.
A gesztenyefa még élő ágai zölden
bólogatnak fölöttem a közelgő viharban.

SÁRKÁNYHEGY ELŐLJÁRÓJÁNAK ROMLOTT ÉTELT HOZATOK

Egy asztalnál ülünk Sárkányhegy előljárójával.
A poharában halvány rózsaszín bor.
Az enyémben fehér. Egy nemrég létrehozott
hivatal működési zökkenőiről folyik a szó.
Még finomhangolásra szorul, feleli mosolyogva.
Romlott ételt hozatok a konyhából – szerencsére
mindenhol akad –, föltálalják, és megkérdzem,
süttesük-e át még egyszer. Az előljáró bólogat,
hogy érti, vidám bajsza a borba lóg. Az életben,
barátom, nem minden van úgy, mint egy versben,
mondja. A pincér elviszi a bűdös rizst,
az összeszáradt húst. Inkább már nem
rendelek újabb bort, és vizet iszom.

A RÉGI ELLENTÉTEK ELÉGETÉSE

Virslit sütünk gesztenyefaparázson.
Szemerkél az eső, hideg van.
Olyan emberekről vitatkozunk,
akik tönkretesznek az életünket,
ha akarják, és akkor is tönkretesznek,
ha nincs is szándékukban.
Az egyik vándorprédikátor gyűlölködve
beszél a másiktól. A másik az egyikről.
Te az egyikre, én a másikra gondolok.
Aztán már egymást is gyűlölködve nézzük.
Nagyot roppan egy tönk a tűzben,
mire egyszerre nevetjük el magunkat.